

časopis studentů GNA
prosinec 2018

10 Kč

ALEO

ÚVODNÍ SLOVO

Tento zimní díl Alea je věnován umění poezie a také mnoha rozhovorům se zajímavými osobnostmi. Poezie byla napříč historií oceňovaným způsobem vyjadřování svých pocitů a my Nad Alejí si jí nevážíme o nic méně, než takoví trubadúrové. Za to rozhovory možná za umění ve společnosti zcela nepovažujeme, ale je to okénko do duše jedince a v tomto díle najdete rovnou tři.

Vánoce už klepou na dveře a s nimi dlouho očekávané, letos ideálně dlouhé, prázdniny. Z oslavy narození Ježíše Krista se stal velmi komerční svátek, ale o tom to stoprocentně není. Člověk by toto období měl strávit se svými blízkými a (stejně jako po celý zbytek roku!) konat dobré skutky. Je důležité být v této době vděčný za to, co máme a rozdávat lásku.

- Thea Šebková, MB

OBSAH

2	ÚVOD
3	KRÁTKÝ PŘEHLED ZPRÁV
4	VÁNOČNÍ HUDBA
6	SLAM POETRY
8	POEZIE Májy Fendrychové
10	ROZHOVOR: Martin Špaček
13	POEZIE ZA TREST
16	ROZHOVOR: "Japanofil" Dominik
17	CZECHAGO 2018
18	MÓDNÍ POLICIE
20	STUDENTSKÉ OKÉNKO
22	REDAKCE

KRÁTKÝ PŘEHLED ZPRÁV

- Dokonce i na Prahu spadaly první vločky! Utíkejte se pokochat do Hvězdy a ohřejte se čajem v nedaleké kavárně Do Větru.
- Maturitní ples byl velkým úspěchem! Spatření těch neblahých, spoře oděných maturantů při půlnočním překvapení si naštěstí díky vysoké hladině alkoholu v krvi většina z nás (ZLETILÝCH) ani nepamatuje.
- Jeden ze sbírky "fórů" pana profesora Brabce: "Víte proč si sv. Petr si bere do nebe jen 20% žen?" "Kdyby toho bylo víc, tak by to bylo peklo." Prý si to, dámy, nemáme brát osobně.
- Kdo zvítězí ve volejbalovém turnaji ještě stále nevíme, ale velmi objektivně si dovolom tvrdit, že to bude bez pochyb Seprima B.

- Thea Šebková, MB

Návrh Kateřiny Kolouchové

VÁNOCE UŠIMA

S dobou Vánoční přichází specifický druh hudby. Mezi klasiky patří *All I Want For Christmas Is You* nebo *Last Christmas (I Gave You My Heart)*. Interpretem, silně spjatým s Vánoci, je například Sufjan Stevens. Stevens zveřejnil 100 Vánočně laděných písní, roztroušených napříč 10 alby. Lze si je ale poslechnout i v kompaktnější formě a to jest v albech *"Songs for Christmas"* a *"Silver & Gold"*.

Na konci letošního roku jsme ale byli obdarováni i jinou hudbou. Tyler, The Creator vytvořil 6 nových sezónních písniček, z toho dvě byly použity do nové filmové adaptace známého příběhu *The Grinch*. Jeho nezaměnitelný hlas překvapivě dobře sedí k tomuto "žánru". V rozhovorech se nechal slyšet, že se snažil vytvořit písně sice Vánoční, které ale budou bavit lidi napříč generacemi a bude možné si je pustit v jakékoli roční době, ne jen v zimě.

A CO DOPORUČUJÍ STUDENTI?

Anna Michálková, 2.A: Men I Trust

Nevtíravá indie/elektro/popová trojka, co zatím vypustila do světa dvě alba a pár singlů. Přestože se hudba místy z jemného indie mění v monotónní šum, stojí za poslechnutí (plusem jsou maximálně estetické videoklipy). V pražském Chapeau Rouge budou mít 26. května koncert, takže máte mnoho času si je poslechnout a koupit lístky.

Thea Šebková, MB: Björk

Bizár. Prostě líp bych to nepopsala. Islandská zpěvačka Björk Guðmundsdóttir je extravagantní nejen svým vzhledem, ale i zpěvem a tématy, které ve své tvorbě zpracovává. Hudbou se zabývá od malička a její hudba spadá pod různé experimentární žánry. Při poslechu garantuji pocit všemožných emocí a nebojte se, když Vám bude křičet do uší... to ona považuje za zpěv.

Nela Majerová, 3.A: The Pale Waves

Pokud je rádoby "edgy indie pop" i Tvoje guilty pleasure, The Pale Waves jsou přesně pro Tebe. Vizáží hodně připomínají britskou 90's goth éru, což se často promítá i do některých skladeb, ale abych jejich tvorbu popsala co nejlépe - dělali předskokany The 1975.

Jáchym Rainisch, QB: James Blake

Uklidňující harmonická hudba a mírné vokály to jsou hlavní znaky britského umělce jménem James Blake. Ten vydává jedny z nejzajímavějších hudebních počinů dnešní doby, což potvrzují i kolaborace se jmény jako Travis Scott, Kendrick Lamar nebo, moje nejoblíbenější, Chance the Rapper.

David Stránský, MB:

Uno - Rex Orange County

Alexander O'Connor, anglický písničkář a moje obsession posledních pár měsíců. Kdykoliv ho slyším, vybavím si bezstarostný letní noci s přáteli. Všichni v zimě občas potřebujeme ten svůj kousek léta, abychom nepropadli té příšerné depresi, co na nás touhle roční dobou tak ráda padá.

Digital - BoLs

Můj kamarád, Matěj Dvořák, nedávno vydal svoje nové album BRAINMUSH. Abych pravdu řekl, nečekal jsem, že mě nějak extrémně uchvátí, ale podcenil jsem ho. Poslouchám ho skoro každý den.

Kryštof Med, QA:

Asi bych doporučil (dnes už ne tak undergroundový) rap, konkrétně \$uicideboy\$. Členové rapperského dua jsou bratřenci "Ruby", a "\$crim", kteří se proslavili trackem "Kill yourself part III" a "Paris", ale pro několik fanoušků už je to "moc mainstream". Nově také vydali album "I Want To Die In New Orleans". Všem bych ale doporučil písničky: "O PANA!", "122 days", "I'm done" a "Mount Sinai". Mně samotnému je rap dost blízky. Sám teď začínám rapovat a budu vydávat svůj první singl v angličtině. Tak si označ 24. ve svém adventním kalendáři a checkuj, co "MED" sešle na youtubko za neuvěřitelné bengrrr!

Johana Kužílková, OB:

Hitem prosince je dle mého názoru bezkonkurenčně Yvetta. Píseň složená v sedmdesátých letech antichartistou Jiřím Kornem se letos vrátila ve velkém, když na její tóny zatančili své půlnoční překvapení studenti Oktávy B. Yvetta má vše, co se od takovéto písně požaduje. Je chytlavá, s jednoduchým textem a tanečním rytmem. Chcete-li si dny přecpané koledami zpestřit něčím zábavným, s Yvettou se dozajista nespletete.

Vojta Talacko, MB: Djesse (Vol. 1) - Jacob Collier

Jacob Collier se proslavil především svými neotřelými aranžmá a hudebním talentem. Jeho hudba se pohybuje na rozhraní jazzu, funku a soulu. Teď mladý britský génius veškerou svou energii vložil do tvorby série čtyř alb s názvem Djesse. První album Djesse (Vol. 1) vyšlo 7. 12. 2018 a hravě překonalo všechna očekávání. Epické pasáže vytvořené v kolaboraci s Metropole Orkest a skladatelem a dirigentem Julesem Buckleym se střídají s intimními harmoniemi tvořenými vrstveným hlasem Jacoba Colliera a vytvářejí jedinečnou aurální scénérii. Celé album je jedinečným hudebním zážitkem a rozhodně stojí za poslechnutí.

- Thea Šebková, MB

SLAM POETRY **aneb I U NÁS ŽIJE POEZIE**

„Byl pozdní večer - první Máj - večerní
Máj - byl lásky čas...”

Všichni pravděpodobně známe tyto slavné verše českého romantika Karla Hynka Máchy a právě tuto klasiku si většina z nás představí, když se řekne “poezie”. Poezie je však v dnešní době různá. Ať už se jedná o kontroverzní vyplavení vlastních emocí na své tumblové stránce či čtení poklidných autorských básní v kavárnách, v dnešní době se právě v poezii překračují všemožné hranice. Jedním takovým překračováním hranic je právě slam poetry.

Slam, cože?

To se tak stalo v České republice v oblasti přednášené poezie před 15 lety, kdy nám byl poprvé na veřejnosti představen styl básnického přednesu (mimořádně vzniklý v USA) - Slam poetry. Přednes, který častokrát připomíná spíše sólovou divadelní inscenaci než-li poezii. Stále se však jedná pouze o určitou praktiku recitace autorských básní.

Jak si to teda mám představit?
Slamer, performer, básník, herec či komediant (ať už tomu každý říká, jak se jemu samotnému zlíbí) vystoupí na pódium, kde jedinou jeho rekvizitou je mikrofon. Dále se již meze kreativity nekladou. Ať už slamer přijde s básní připravenou, nebo se odhodlá k aktu improvizace, jako to na naší scéně

dělává kupříkladu Dan Kunz či Honza Debitanzl, fantazie má ve slamu naprosto volný průchod. Stačí pouze zaujmout publikum, na kterém závisí celý úspěch soutěže, neboť právě publikum je jeho nejobávanější porotou.

Slam ve hvězdách

Naše alejácké Plejády byly jedinečnou možností dozvědět se, jak takové Slam poetry vypadá v praxi. Část z vás tu totiž měla čest vidět vicemistra České republiky 2017 ve Slam poetry - Roberta Netuku nebo-li Tukana. Ten na našem přednáškovém dni přednášel o migrační problematice. Nakonec ale předvedl něco i ze své slamové tvorby, která se právě v jeho případě týká většinou lidskoprávních témat. Některé z jeho slamů se zabírají například vážnějšími problémy v Bělorusku, Sýrii či na Ukrajině. Na druhou stranu však Tukan plodí i vtipné a odlehčené rýmovačky, jako jsou jeho “Reklamy”, které mimo jiné zazněly právě na našich Plejádách, či slam o svém nevydařeném výletu do hor.

Pokud tedy toužíte po slamerovi, který vás rozesměje, avšak donutí přemýšlet, Tukan je váš člověk!

Mistrák 2018 - Brno

Dne 1.12. letošního roku se v centru Brna odehrálo Mistrovství České republiky 2018 ve Slam poetry. Bylo možné vidět staré známé, jako například mistra ČR 2017 Dr. Filipitche, již zmiňovaného Tukana, Honzu Debitanzla či Dana Kunze. V Brně se však k příjemnému překvapení publika objevily i méně známé a mladé tváře slamové scény, jako je například slamer Garçon či Vidlák. Nutno podotknout, že místo konání akce bylo překvapivě velmi klíčové, neboť spousta soutěžících sázela na sympatie brněnského publika k vtipným narážkám na Prahu. Rozdíl mezi pražským publikem z minulého roku a letošním brněnským se objevil i při bodování velmi podobných slamových vystoupení. Praha minulý rok více oceňovala hlubší a extravagantnější texty, naopak Brno letos dávalo přednost spíše vystoupením vtipnějšího charakteru. Je ovšem samozřejmé, že není možno škatulkovat celé město dle atmosféry jednoho večera. Avšak právě tento osudový večer zavál do kapsy krásnou peněžní odměnu a titul mistra ČR ve Slam poetry Ondrovi Hrabalovi - mladému slamerovi z Uherského Hradiště.

Kdybys i Ty chtěl něco takového zažít naživo, stačí trošku zapátrat na Facebookových událostech s klíčovým slovem "slam" či se podívat na webovou stránku věnovanou českému slamu - Slam Poetry CZ. Nebo nedej šmankote si to chceš i na vlastní kůži zkusit? Do toho! Ve slam poetry je každý vítán! V Praze se to týká hlavně například cross-slamů, kterých je možno se zúčastnit i jako úplný nováček a dát o sobě světu vědět! Tak neváhej a skládej básně, neboť je to převelice, ale převelice, krásné!

- *Nela Majerová, 3.A*

POEZIE: Magdalena Fendrychová

Mája minulý rok odmaturovala a ve svém volném čase píše jak básně, tak písně. Se svou kapelou May The Way (s častou změnou hudebníků i jména) hrají na menších studentských akcích a jsou skvěle harmoničtí a poklidní. (Můžete si je poslechnout na Bandzone.cz)

Cizinci

Je pobledlá
Obloha
Od pasu nahoru
Posetá modřinami lásky
Bradou opřená o bílé prkýnko
V divadle na záchodech zvrací
Kéž by tu byl někdo
Kdo by jí podržel vlasy
Kdo by ji měl jen o trochu radši než ty
ostatní
..

Řekl jí to, když spolu leželi v posteli
Tak dětsky a hravě
Že večer nemá čas
Že jde na rande
To bolelo, obrátila se ke zdi
A za krkem ucítila jeho teplý dech
Pod žebry jeho majetnické ruce
Takové, jaké mají všichni
Gentleman
Kteří ji ráno opouští jednou provždy
Aby si ji doma uklidili do šuplíku
Odškrtli, další uštvanou kořist
..

Leželi vedle sebe
Dva budoucí cizinci
A jejich srdce chladla
V té jedné podzimní posteli
..

Obchodují s city
Jako s burzovními investicemi
..

Naučila se hltat noci z horké
polévkové misky
Okamžitě zasytit trýznivý hlad
Jen na nic nečekat

A právě pro něj zítra vstanu znovu

Nikdy mi nepodržel dveře
já, divoce tu rostla pro něj
nikdy mi nepřinesl kytku
měl pro mě jen ta nutná slova
nikdy, nikdy mě nemiloval
nikdy mi nepodržel dveře,
vždycky tu pro něj zůstanu
i když pugety rozhází
a mě z nich ani kvítek nedá
bolí nejvíc, nevyslovená
bolí nejvíc, ta nesplněná
ta, co mi zevnitř hrudník trhá
a nechává jen lístečky
postupně ze mě oškubala
ty krásné, nejzelenější
Vypít ji do dna, dokud trvá
dokud ji nevytřesou z silic
vypít ji do dna, ač je hořká
aspoň je pravá, nezvětralá
Co to je, co ji ve mě živí-
ten její neduživý kořen
to, že jsem pro něj bez významu
to, že v něm rytíř vždycky umře
když potká mě, když uvidí mne
nikdy mi nepodržel dveře,
nikdy mi nepřinesl kytku
nikdy, nikdy mě nemiloval
a právě pro něj zítra vstanu znova

Chtěla jsem zabořit do tvé košile tváře

Chtěla jsem zabořit
Do tvé košile tváře
chtěla jsem po cestě
do tebe nenápadně vrážet
a pak jen spolu mlčet
protože se mi zdálo
že ty máš začátek
a já mám od něj konec
a pak se něco stalo
jen jsme se objali
já odjela, tys odjel
pak jsme si volali
a ty jsi tiše plakal
do telefonu
jak mi to rvalo uši
přece tě nelituju
copak ty jsi mě slyšel plakat?
Proto tě nelituju
protože sedě v kuchyni
jen žmoulám prázdno ve svých rukách
jsi poslední metr, poslední slovo
poslední královské zhřešení Davidovo
už ke mně nechod' pro lásku
už nemůžu ti žádnou dát
všem jsem jí rozdávala na setkání
teď žmoulám prázdno ve svých rukách
A ty běž
netluč na mé dveře
už o mě nikdy neuslyšíš
odjíždím brzo za rozbřesku
a až se vrátím, moje srdce
bude jak nedobytné hradby
Jen pozdě mi teď budeš psát
jdi domů, jdi k čertu, jdi spát..

ROZHOVOR: Martin Špaček

Jak vzpomínáte na svou střední?

Veskrze pozitivně a těch zážitků je opravdu hodně. Proto se vzdám jen na lehce patetické a strojené konstatování, že jsem na střední získal několik skvělých přátel a snad i něco, co by se dalo považovat za všeobecné vzdělání. Kdybych si měl ale vzpomenout na něco silně traumatizujícího, co mě dodnes budí ze spánku, tak to bude zkoušení z matiky u tabule. Jenom při pomýšlení na onu hrůzu se mi rozklepou kolena, zapomínám malou násobilku a dělím nulou.

Kdy a proč jste se rozhodl stát učitelem?

Rozhodně nepatřím mezi lidi, kteří by měli od dětství nějaké své vysněné povolání, respektive má vysněná povolání jako testovač gaučů, hospodský diskutér či choreograf fotbalového simulování bohužel stále nejsou přítomná na pracovním trhu. Rodiče se rovněž příliš netvářili na mé nesmělé návrhy permanentního vyživování. Tudíž i na mě začaly v dospívání doléhat tíživé otázky budoucí existence a učitelství byla jedna z variant, o níž jsem začal uvažovat. Tím, že se stanu učitelem, jsem si však nebyl jistý ani na pedagogické fakultě, jednoduše proto, že první tři roky studia nikoho neučíte. Měl jsem

nějaké drobné zkušenosti z různých doučování, ale jinak jsem prakticky nevěděl, jestli mám pro to povolání vlohy, jestli dokážu vůbec něco někoho naučit nebo jestli neuteču ze třídy po deseti minutách s brekem. První předstoupení před skutečnou třídu proběhlo až v rámci povinných praxí na magisterském studiu, a to na nedaleké břevnovské základní škole. Praxe tam byla skvělá, nasbíral jsem pozitivní reakce od žáků i vyučujících, kteří mi tvrdili, že bych učit měl. To byl asi tedy zlomový moment.

Proč jste si vybral češtinu?

Pokud budeme mluvit o Pedagogické fakultě UK, nechybělo málo a češtinu bych vůbec nestudoval, dostal jsem se na kombinace Dějepis-ZSV a Dějepis-ČJ a rozhodoval se mezi nimi. Byl jsem zpočátku nakloněný kombinaci se ZSV. Měl jsem sice od dětství velice blízký vztah k literatuře a vynikal jsem ve psaní, problém byl ale v tom, že značnou část bakalářského programu češtiny tvoří studium jazykového systému, k němuž jsem žádný velký vztah nechoval a vlastně jsme se mu na gymplu ani příliš nevěnovali. Nakonec jsem ale dal na rady svého okolí, které tvrdilo, že kombinace s češtinou je žádanější a má uplatnění případně i mimo školství. Zalíbení ve studiu jazykového systému jsem přes počáteční porodní bolesti našel až během studia. Někým, kdo hnidopišsky opravuje pravopisné chyby ostatních a kdo je dnes v českém kontextu nepřesně nazýván jako „Grammar Nazi“, jsem byl ale již na střední. Tato bohulibá záliba mi zůstala dodnes, nedávno jsem zrovna kamarádovi k narozeninám daroval koláž sestavenou z jeho pravopisných chyb.

Co Vás přivedlo na Álej?

Jak jsem již zmiňoval, na pedáku musíte absolvovat praxe, jedny na ZŠ, druhé na SŠ. Chtěl jsem zkusit gympl a nechtěl jsem

dojíždět někam daleko. Fakulta vám sice školy na praxe sama nabízí, ale můžete si s jejím souhlasem domluvit i vlastní volbu. Měl jsem několik vytipovaných gymplů, jako první jsem zkusil Alej s tím, že jsem čekal spíše odmítnutí. Šel jsem na to však vychytrale přes fakultní spolužačku, prof. Vašákovou, která na škole již působila. Ta za mě zaorodovala u paní prof. Junkové a prof. Hanzlíka, aby mě na praxe vzali. Ti to skutečně udělali, za což jim patří můj neskonale vděk. Pak už to byla celkem náhoda, někdy v průběhu mých praxí se začalo uvažovat o náhradě za prof. Braunovou, která měla v lednu odejít na mateřskou. Po konci praxí přišel ze strany vedení dotaz, zdali bych si nechtěl pobyt na škole ještě o půl roku prodloužit, v červnu jsem se pak s vedením dohodl na dalším prodloužení.

Jak se Vám tu líbí? Velmi!

Jste pravděpodobně nejmladší z učitelů. Jak Vás vnímá zbytek profesorského sboru? Cítíte se mezi nimi dobře?

To byste se musela zeptat jich, jak mě vnímají. Sbor je obrovský a já některé profesory prakticky neznám. Stejně tak bych řekl, že mě tak třetina z nich považuje za studenta. Jinak mohu pronášet jen slova chvály. Ti, které znám, jsou vždy milí, přátelští a nemají problém mi s čímkoliv poradit. Nejvíce mi na začátku, jenž pro mě byl těžký, jelikož jsem ho musel kombinovat se zkouškovým obdobím na VŠ, pomáhala paní profesorka Hrdličková, neustále jsem za ní běhal s nějakými otravnými dotazy. Vždycky si mimochodem říkám, že jestli budu učit i za nějakých 10, 20 nebo 30 let, chtěl bych mít takový životní nadhled a oblibu studentů jako má právě ona. Snad si to přečte a uroní slzu dojetí! Co slyším od kolegů na jiných školách, dobrá atmosféra v učitelském sboru je v českém školství spíše vzácností, tudíž bych si toho měl

vážít. Cítím se tedy mezi nimi velice dobře, samozřejmě se mi občas posmívají, že vypadám jako mí maturitní studenti, ale tomu se koneckonců smějí maturanti, moje okolí a vlastně i já sám.

Co se Vám na našem ústavu líbí a co byste naopak rád změnil?

V první řadě, a teď pohladím vaše ega, chytří a nadaní studenti. Obzvláště s primány, kteří ještě nejsou unaveni a otráveni vzdělávacím systémem, byla radost pracovat. Dále určitě zmiňovaná nadstandardně přátelská atmosféra mezi profesory, studenty a vedením. A co bych změnil? Líbila by se mi televize/projektor v každé učebně, to se ale opět dostáváme k problematice financování. Rovněž bych jako dítě všech těch internetů ocenil známky online, případně i třeba nějakou oficiální aktivitu školy na sociálních sítích. Pak už by se všechny mé připomínky týkaly systémového nastavení českého školství, to by ale vydalo na román a znovu bychom se dostali hlavně k penězům.

Co Vás na učení baví?

To se asi těžko vysvětluje, vedle uspokojování určitého exhibicionismu, je asi hlavní radost z toho, že někoho něco naučíte a toho někoho to třeba i baví (nebo si to aspoň naivně myslíte). Tuto radost rozhodně nepocítujete po každé hodině a rozhodně ne u všech studentů, ale i tak to stojí za to. Když se k tomu přidá pozitivní zpětná vazba studentů i rodičů, je to skvělý pocit. Zkrátka se bavím s inteligentními mladými lidmi o věcech, které mě (většinou) zajímají a které mám rád. Je to pro mě v současné době lákavější a smysluplnější, než celá řada lépe placených profesí.

U učitelů často hrozí vyhoření. Jak vnímáte sebe za nějakých 10/15 let? Budete chtít stále učit?

Poslední průzkumy týkající se vyhoření učitelů jsou poměrně děsivé, ale jsou jen logickým výsledkem dlouhodobého zanedbávání českého školství, které je navíc okopáváno ze všech stran. Nejvíce kritiky sklízí tradičně právě učitelé. Zřejmě mnohdy oprávněně, ale to je opět součástí začarovaného kruhu, v němž se točí stokrát omílané symptomy, zatímco příčiny stále zůstávají. Mám spolužáky, kteří šli s velkými ideály učit a po půl roce či roce chtějí končit. V nepříjemně blízké budoucnosti z toho může být ještě větší problém než nyní.

Jak vnímám sebe za nějakých 10/15 let? Teď nevím, jestli mi záměrně pokládáte klišé otázku z pracovních pohovorů, o nichž jsme se bavili na hodině. Každopádně musím odpovědět, že ani nevím, jak „vnímám sebe“ za tři měsíce, natož pak za 15 let. Zatím mě učení baví a užívá, tak snad tomu tak bude co nejdéle.

- Johana Kužílková, OB

POEZIE ZA TREST

od profesora Špačka

VAŠEK HELEBRANT, OB

3. kolo

Sedím vedle Dana Tůnka v lavici na čestné
učil jsem se jít snad všude, tady ale jít ne.

Chvilíčková! nepozornost teď na konci roku,
způsobila že pro Špačka píš další sloku.

Profesore, nezdobte se, něco jsem si přece vzal,
Olbracht to byl těžký komoní, no a Werich - to byl král.

Hemingway mě naučil, že nemám lovit měčouny
o Běčtinovi zas všim, že patřil mezi plešouny.

A na řece Mississippi dlouhá loď táhla Train,
Klíma co jsme brali, jaká porádka byl kkt insane.

Nezval mi byl sympatický, velký mistr metator,
Daisy z děje Gatsbyho bych moc rád korigoval
sema tor.

Trojka je to číslo, 3. ročník a 3 básně,
do toho za 3 na rýmu, no nezmi to krásně?

PES

Magdalena Lehtová

Byl jeden pes,
a toho znala celá ves.
Jenomže tenhle pes,
jehož znala celá ves,
nevěděl, že do této vsi,
přišel nový pes.

Tenhle nový pes,
jehož neznala žádná ves,
nevěděl, že už tady je pes,
kterého zná celá ves.

Takže když se pes,
kterého zná celá ves,
a pes, kterého nezná žádná ves potkali,
byl z toho zmatký pes,
kterého znala celá ves,
ale i pes, kterého neznala žádná ves,
ale navíc byla zmatená ves,
která znala psa,
kterého zná celá ves
a neznala psa, kterého nezná žádná ves.

A tak se pes,
kterého zná celá ves, rozhodl,
že se seznámi s psem,
kterého nezná žádná ves.
A pes, kterého nezná žádná ves,
se seznámi s psem, kterého zná celá ves.

A tak se pes,
kterého zná celá ves,
seznámi s psem,
kterého neznala žádná ves.

Potom pes,
kterého neznala žádná ves,
poprosil psa,
kterého zná celá ves,
aby pes, kterého zná celá ves
seznámi celou ves s psem
kterého neznala žádná ves.

A tak pes,
 ktereho znala cela ves,
 a pes,
 ktereho neznala žádná ves,
 šli do vsi,
 která znala psa,
 ktereho zna' cela ves,
 a která neznala psa,
 ktereho neznala žádná ves.
 Nakonec pes,
 ktereho znala cela ves,
 seznal mil ves s psem,
 ktereho neznala žádná ves.

Takže už nebyl amatérský pes,
 ktereho znala cela ves,
 ani pes,
 ktereho neznala žádná ves,
 ani ves, která znala psa,
 ktereho zna' cela ves.

Jenomže pes, ktereho
 neznala žádná ves,
 se stal psem,
 ktereho zna' cela ves.

A tak se pes,
 ktereho zna' cela ves
 a pes, ktereho zna' cela ves,
 začli hádat, kdo z nich je pes,
 ktereho zna' cela ves,
 a kam vlastně zmizel ten pes,
 ktereho neznala žádná ves.

A tak byl amatérský pes,
 ktereho zna' cela ves.
 A byl amatérský pes,
 ktereho zna' cela ves.
 Ale nejvíce amatérská byla ves,
 která znala psa,
 ktereho zna' cela ves,
 a psa, ktereho zna' cela ves.

A jestli si pes,
 ktereho zna' cela ves,
 nezapomene, že byl kdysi pes,
 ktereho neznala žádná ves
 Nebo jestli si pes,
 ktereho znala cela ves,
 nezapomene, že ten druhý pes,
 ktereho znala cela ves,
 byl kdysi pes,
 ktereho neznala žádná ves.

Nebo jestli si ves,
 která zna' psa,
 ktereho zna' cela ves,
 a psa, ktereho zna' cela ves,
 nezapomene, že jeden z psa,
 ktereho zna' cela ves,
 byl kdysi pes,
 ktereho neznala žádná ves,
 Budou amatérský navždy.

Jak pes, ktereho zna' cela ves
 tak i pes, ktereho zna' cela ves,
 Ale nejvíce amatérská bude ves,
 která zna' psa,
 ktereho zna' cela ves,
 a psa, ktereho zna' cela ves.

ROZHOVOR: Dominik Šebela aneb "Japanofilův splněný sen"

Dominik ze Septimy B jel na rok do Japonska a nejen že se ocitl na druhém konci světa, také se dostal do země naprosto jiné mentality a zvyklostí. Ze svého pobytu je nadšen a z posledních měsíců se snaží vyždímat, co nejvíc, co dokáže. Umí už téměř plyně japonsky a jako dvoumetrový blondák mezi Asiaty vyniká na míle daleko.

Jaká je jedna nejzřetelnější věc, v čem se Japonsko liší?

V čem se liší? Nejvíc asi kultura. To, co mi připadá jiné, je čas. Většina pracujících lidí a studentů, tráví v práci nebo i ve škole hrozně času, což bych tolik nečekal. Třeba s mojí rodinou se vidíme jenom pár hodin denně. Možná tak 50 minut, když se fakt zadaří.

Připadá mi, že nemají čas jeden na druhého. Dost mě mrzelo, že když jsem se poprvé domlouval s pár kamarády, že zajdem na film do kina, řekli mi, že můžou až tak za měsíc. Je to na jednu stranu docela deptající pocit, ale (možná) jsem tenhle styl života pochopil. Sice až v posledních dvou měsících, ale... Jde o to, že když už se něco podnikne, stojí to za to. Jsou to ty chvíle, které si pamatuju. Funguje to jako "motivační boost". Máš potom chuť makat v těch mezerách naplno, protože víš, že až to přijde, bude to stát za to.

Jaké je jídlo?

Jídlo!!!! To je úplně úžasný a za nic bych ho nevyměnil! O jídle se píše fakt špatně, to se totiž musí zažít, respektive ochutnat.

V čem je jiný humor?

Humor, ten je dost dětinský. Zakládá se na směsici urážení někoho a následném vysmívání se. (V tak dobrém a slušném mínění, jak jen to jde).

Co bys doporučil ostatním?

Jet se sem podívat s někým, kdo umí japonsky nebo ješe líp s někým, kdo Japonsko zná. Jako turista se totiž dostanete je tak k 50 % toho, co dělá Japonsko tím, čím je.

V čem je třeba rozdíl ve školách?

Čistota tam prostě neexistuje. Vzhledem k tomu, že si tady studenti uklízí sami, tak je všude stašný bordel.

Co je nejtypičtější věc, co lidi vědí o Česku? (Pivo, Kafka, Hokej, Havel,...?)

Football. Překvapivě hodně lidí zná české fotbalisty - Čech, Nedvěd apod. Také hodně lidí zná Prahu nebo ji navštívili, ale neví, že je v Česku.

Co děláš ve volném čase? Našel sis tam nějaké koníčky, které by Tě v Praze ani nenapadly?

Skoro vždy po škole se najde co dělat - školní klub nebo tak něco. Uvědomil jsem si, kolik volného času jsem měl v Čechách a kolik jsem ho tam vyplýtl. Teď se člověk chce naučit hrát na foukací harmoniku a nemá kdy. Ve volném čase se učím, protože... srovnávačky. Před tím jsem se ve volných chvílích učil japonštinu (tři abecedy dávají vskutku zabrat).

- Thea Šebková, MB

ŠKOLA V PŘÍRODĚ/DIVOČINĚ **VELKOMĚSTA**

aneb CZECHAGO 2018

Nejběžnější reakcí, když jsem se někomu chlubila, že jedu do USA, bylo slovo sen. Aspoň za sebe musím s dávkou dětinství uznat, že to jistá forma splněného snu byla. Tento školní výlet je výměnným pobytem, který se koná každé dva roky a není pochyb, že patří mezi nejlepší školní projekty.

Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že jsme se hodně těšili. Samozřejmě měl každý z nás nějaké ty obavy, ale s prvním nádechem amerického vzdoušku vyvanuly pryč. Co se týká samotného letu možná, že ten byl zdrojem našich největších obav. No to víte, 12 hodin v letadle není definice zábavy a komfortu, ale dobroučké papání každé 2 hodiny bylo adekvátní kompenzací. Navíc pohled na milý a upravený palubní personál nějakou tu dobu zaplácně. Nakonec překvapivě přelet Atlantského oceánu utekl rychle.

Přestože program našeho pobytu v Chicagu nám byl napínavě poskytnut jen pár dní před odletem, nebylo se čeho bát. Každý den byl plně naplněn. Nikdo z nás však nemohl tušit, že bude fyzicky nemožné harmonogram dodržet. Nejvtipnější bylo ale to, že naše nedochvilnost nám bývala dávána za vinu. Americká strana asi předpokládala, že Češi mají vrozenou vrtuli v zadku.

Ovšem kromě časových přešlapů byl program pěkně pestrý. Mě nejvíce zaujalo Muzeum afro-americké kultury, které mělo velmi zajímavé zpracování děl různých umělců, kteří ale všichni bojovali/bojují za společnou věc. Také mě bavily společné večeře, skrze které jsme objevovali rozmanitost světových kultur, která je pro mladé lidi v Chicagu velmi důležitá. S mojí studentkou jsme se předem shodly, že ve volném čase budeme nejvíce navštěvovat muzea a "sekáče". Obě moje přání byla splněna, ať už návštěvou Muzea moderního umění nebo několika fajn vintage obchůdky.

Pokud bych měla ale vybrat jeden jediný nejlepší zážitek, byl by to Halloween. Oslava tohoto svátku byla nejopravdovější ochutnávkou amerického života. Od vytváření kostýmu přes rozdávání sladkostí až po samotné koledování to byla paráda. Sebekriticky musím uznat, že mi to celé vykouzlilo neodstranitelný úsměv na tváři. Bonusem byla kopa sladkostí, kterou si každý z nás odnesl domů a tláskal se do tří do rána.

Na závěr už jen: tento textík je víc než doporučením navštívit Chicago, a přestože jste možná slyšeli ledacos na školních chodbách a ledacos si myslíte, rozhodně nechci, abyste si na základě toho dělali nesprávný obrázek o celé výměně. Pro mě to byla nedocenitelná zkušenost.

- Žaneta Špánková, 3.A

MÓDNÍ POLICIE

Ručně šité šaty Kačky Hájkové zářily na celém parketu. Sytou žlutou barvou vynikala maturantka mezi ostatními a sladěním s červenou rtěnkou a lakem na nehty doplnila tento extravagantní "look". Byla to odvážná volba, ale Kačka v šatech okouzila každého. Za nejoriginálnější šaty na plesu dostává 9/10.

Tento oblek/oblak byl zdrojem mnoha konverzací napříč celou Lucernou. Přidržle vtipný úbor zvolil Kryštof Bobek, který se snažil rozptýlit zraky mnohých od maturantů a strhnout pozornost na sebe. Nezazlíváme mu to, ale netrpělivě očekáváme, s čím se ukáže příští rok na svém vlastním plesu! Dáváme 8/10.

Když se řekne móda, většina se zaměřuje jen na ženskou část populace. Ale doba se mění a v roce 2018 nevyklučujeme z módní policie žádné pohlaví! K vzhledu chlapců mohu ale jen dodat, že mě velmi zamrzelo, že nikdo nezvolil žádný odvážnější oblek. V záplavě černobílé jsem se ztrácela a dohromady jim dávám 6.5/10.

Nenechte se zmást jejich úsměvy, které bleskurychle vykouzlily, jakmile spatřily objektiv fotoaparátu. Líbezné dívky v podobných rubínově červených šatech se před pořízením této fotografie vášnivě hádaly o tom, která z nich má na šaty právo. Verbální konflikt vyjiskřil v tahání za vlasy a házení lodičkami. Za velmi nesportovní, ale přece jen pochopitelné chování udělujeme 3 body. Přičtěme k tomu, jak jim to oboum neskutečně slušelo a skončili jsme na 6/10.

Na plese nezapomínáme zhodnotit ani profesorský sbor. Reprezentantem se pro naše účely stal pan profesor Vratislav Hanzlík. Šedé sako osvěžil oranžovou košilí a pruhovanou kravatou. Tímto, pro některé oči nevýrazným, detailem si získal náš obdiv a my doufáme, že si z něj ostatní profesori vezmou příklad a nebudou se barev bát. Oblíbený třídní dostává 7/10.

Nakonec snad už jen rychlé zhodnocení oblečení z překvápek. Maturanti se (na jistotu) oblékli do retro oblečení, které vyhrabali v starých šatnících na chalupě. Tuto volbu bych jim za normálních podmínek vytkla, ale pestro-barevné košile a tepláky mě na plese zahřály u srdíčka a vyvolaly určitou nostalgii. S klidem v duši dávám 8/10.

- Thea Šebková, MB

STUDENTSKÉ OKÉNKO

“Jaké jsou vaše vzpomínky na Afterparty?”

JOHY

Taky bych ráda věděla.

THEA

Já jsem si to moc užila, ale když jsem po víkendu přišla do školy, slyšela jsem zprava zleva samou kritiku na sekuriťáky. Všichni si stěžovali, jak byli nepříjemní a protivní. Já jsem ale názoru jiného. Všechny jsem je opakovaně zvala na pití, ale nikdo z nich nepovolil a monotónně (a zodpovědně) opakovali “Nemůžu. Pracuju.”. Taky jsem se ptala, proč nemůžu tancovat na stagi (poté, co mě z ní shodil jeden sympaťák). Odpovědí mi bylo, že za to tady má zodpovědnost a nikomu se nesmí nic stát a je to pro mé vlastní bezpečí. No neříkejte mi, že to není dobrá duše. Celé to skončilo tak, že jsem od jedné z těch hezčích “goril” dostala číslo a ráno se probudila ke krásné zprávě “Dobré ráno, tak jaká byla cesta domů?”

ŽANDA

Koncept maturitního plesu je poměrně smutnou událostí, protože jde o předčasné rozloučení se s milovanými maturanty. Naštěstí hned po plese následovala After, kde jsme měli možnost všechny své chmury (za ne-až-tak akční ceny) utopit. Nechyběl kýčovitý playlist, člověk v kiltu, ani vznik nových potenciálních drbů. Odchod se

zavíračkou byl důkazem oddanosti nebo destruktivní otupělosti.

ALŽBĚTA VAŠÁKOVÁ

Já jsem byla na Afterpárty jenom chvilíčku. Každopádně i přes to, že jsem tento typ zábavy nevyhledávala ani ve vašem věku, tak jsem si během půl hodiny, co jsem na afterparty vydržela, procvičila pár velmi důležitých schopností. Zejména je to schopnost usmívat se, i když mi teče krev z uší. Schopnost udržet až buddhistický klid při komunikaci s barmany a sekuriťáky. Schopnost nejásat až příliš po porážce pana profesora Špačka ve fotbálku. Schopnost nedosat epileptický záchvat. A také schopnost mít radost, když mají radost studenti.

JOEY

Řekla bych, že to byl úspěch - byla jsem jedna z těch, co after zařizovali, takže jsem ráda, že to dobře dopadlo a nebyly žádné větší problémy. Bylo skvělé být přivítána welcome drinkem a čokoládovou fontánou. Moc jsem ale nechápala systém pouštění ven, a mrzelo mě, že na dolní stagi nebylo víc lidí - podle mě byl DJ dole mnohem lepší, a taky jsme si ho platili sami z plachet. I tak jsem si to ale užila, a jsem ráda, že jsem domů dorazila celá a celkem v dobrém stavu. Díky moc všem, co přišli!

FILIP KOVAL

Shrnul bych to: Mejdlo jak prase a stihl
jsem úplně všechno, co se má za párty
stihnout. Maximální spokojenost a těším
se na příští ročník.

ANONYMNÍ

Mé vzpomínky na after jsou velmi mlhavé,
stejně jako tamější ovzduší. Pamatuji si
parket a několik milých pánů v tričku s
nápisem security. Větší gentlemany jsem
již dlouho nepotkal...

ANONYMNÍ: PLES

O plesu, byť jednoduše, řeknu vám teď
něco z duše:

Je pátek večer,
plesu čas
a my v Lucerně se sejdem zas
bychom život oslavili,
pořádně se přitom zpili
a maturantům dali hlas.

Tmavé sako,
dlouhý šat
dnes se bude tancovat.
Dáme shoty, tak pojd' taky,
vždyť jsi tady mezi paky,
co prej chtěj maturovat.

Vážná hudba,
zlaté světlo,
nastav plachtu, vezmi metlo
pak zatanči nám bez kalhot,
to učitelům přijde vhod
a nebude to s nimi peklo.

Bije půlnoc,
venku mrzne,
kdesi v lóži si pár vrzne,
jinde blizou, to jde samo
zítra z toho bude drámo,
neb probuzení bývá drsné.

REDAKCE

Alena Vomlelová (Septima B)
grafika titulní stránky

Thea Šebková
šéfredaktorka

Jáchym Rainisch
redaktor

Anna Michálková
redaktorka

Nela Majerová
redaktorka

Johana Kužilková
redaktorka

Žaneta Špánková
redaktorka

ALEO 2018